

Uzasadnienie

W dniu 17.10.2018r. do (...) (...) W. wpłynęła skarga I. M. z dnia 17.10.2018r. dotycząca radcy prawnego A. K.. W skardze sformułowano zarzut wobec radcy prawnego polegający na uznaniu przez skarżącą za naruszające zasady etyki i wykonywania zawodu opłacenie przez radcę prawnego A. K. opłaty sądowej od pozwu w sprawie z powództwa jej męża – T. K. o zapłatę przeciwko skarżącej – byłej konkubinie T. K.. Skarżąca podkreśliła, że T. K. składając ten pozew o zapłatę 360097,58 zł na I. M. dopuścił się wraz z radcą prawnym A. K. wyłudzenia w/w kwoty pieniędzy od I. M.. Dalej w skardze skarżąca zarzucała, że radca prawny postąpiła nieuczciwie i niezgodnie z zasadami etyki zawodowej, dopuściła się wraz ze swoim małżonkiem wyłudzenia pieniędzy na moją niekorzyść.

Postanowieniem z dnia 04.03.2019r. wydanym w sprawie o sygn. akt RD 196/18 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 KPK w zw. z art. 74¹ URP umorzyła dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego A. K. wobec stwierdzenia, iż czyn radcy prawnego nie zawiera znamion czynu zabronionego – deliktu dyscyplinarnego. W uzasadnieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, że nie ustaliła okoliczności potwierdzających popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, przedstawiła ustalony w sprawie stan faktyczny oraz wskazała, że dokonanie opłaty sądowej przez radcę prawnego w sprawie jej męża przeciwko skarżącej nie spełnia znamion przewinienia dyscyplinarnego. Ponadto Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zwróciła uwagę, że Ręcznik Dyscyplinarny nie jest legitymowany do rozstrzygania sporów o charakterze cywilnym, gdyż to pozostaje w kognicji sądów powszechnych, a takim sporem niewątpliwie jest spór w sprawie z powództwa męża radcy prawnego przeciwko skarżącej.

Skarżąca wniosła odwołanie od ww. postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zażalenie wskazując na pojawienie się nowych okoliczności oraz dowodów dotyczących sporu pomiędzy T. K. a skarżącą.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dokonała prawidłowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału zakończonej trafną oceną, iż w realiach niniejszej sprawy nie sposób przypisać radcy prawnemu A. K. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela zapatrywania Rzecznika Dyscyplinarnego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, tak jak wskazywała również Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, że postępowanie dyscyplinarne nie służy rozstrzygnięciu sporów cywilnych, natomiast w niniejszej sprawie niemal całość argumentacji skarżącej dotyczyła materii sporu pomiędzy nią a mężem radcy prawnego – T. K.. Co więcej, spór ten jest przedmiotem postępowania przed sądem powszechnym i to w drodze postępowania cywilnego winny być rozpatrywane wszelkie kwestie podnoszone przez skarżącą odnośnie dochodzonych od niej roszczeń ze strony T. K.. Tym samym, wszystkie nowe dowody i okoliczności, na które skarżąca powoływała się tuż przed wydaniem zaskarżonego postanowienia oraz w samym odwołaniu pozostają bezprzedmiotowe dla postępowania dyscyplinarnego. W postępowaniu tym kognicji tut. Sądu podlegało jedynie badanie prawidłowości rozstrzygnięcia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie, w jakim uznano, że nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego dokonanie opłaty sądowej od pozwu przez radcę prawnego w sprawie z powództwa jej męża – T. K. przeciwko skarżącej o zapłatę. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w pełni prawidłowo przyjęła, że taki czyn i to niezależnie od tego czy radca prawny miałby być posłańcem czy też pożyczkodawcą kwoty obejmującej opłatę od pozwu, nie stanowi deliktu dyscyplinarnego. Fakt, iż radca prawny dokonuje opłaty sądowej za inną osobę, czy też że opłata nie jest uiszczana bezpośrednio przez powoda, ale przez inny podmiot jest niezwykle częsty w praktyce i w żaden sposób nie pozostaje naganny, tak samo jak nie będzie naganne opłacenie rachunku za prąd, wodę czy gaz przez inną osobę (np. członka rodziny) niż ta, w której ciężar wystawiono rachunek. Co więcej, nie można zapominać, że radca prawny jest żoną T. K., co tym bardziej pozwala przyjąć za zupełnie oczywistą i normalną sytuację, w której żona dokonuje opłaty sądowej za męża w jego sprawie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie

widzi celu aby powyższą argumentację popierać szczegółowym wywodem prawnym albowiem dokonywanie opłat za członków rodziny wynika z elementarnych zasad doświadczenia życiowego, które usankcjonowane zostały chociażby w przepisach zawartych w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym. Zdaniem Sądu nawet jednak gdyby radca prawny i T. K. nie byli małżonkami, to również brak byłoby w zarzucanym czynie znamion deliktu dyscyplinarnego. Wskazać bowiem należy, że w istocie rzeczy skarżąca upatruje naganności zachowania radcy prawnego w tym, że radca prawny wraz z mężem – byłym konkubentem skarżącej jakoby „próbują wyłudzić” od skarżącej pieniądze. Takie stwierdzenie jest nadużyciem albowiem mąż skarżącej twierdząc, iż przysługuje mu roszczenie wobec skarżącej skierował sprawę na drogę postępowania sądowego, w którym zostanie rozstrzygnięte czy jego żądanie jest zasadne czy też nie. Nie ma miejsca w postępowaniu dyscyplinarnym na badanie czy ocenę roszczeń cywilnoprawnych pozostających w kognicji sądów powszechnych. T. K. korzysta z konstytucyjnego prawa do sądu i z tego tytułu skarżąca nie może czynić żadnych zarzutów radcy prawnemu, która jako żona T. K. zobowiązana z mocy ustawy do wspierania małżonka, dokonała opłaty sądowej od pozwu. Dla porządku należy jedynie przypomnieć, że zgodnie z art. 23 KRiO małżonkowie są obowiązani do wspólnego pożycia, do wzajemnej pomocy i wierności oraz do współdziałania dla dobra rodziny, którą przez swój związek założyli. Zważywszy treść wyżej przywołanego przepisu, czynienie zarzutów radcy prawnemu A. K. z tego, że dokonała opłaty sądowej w sprawie z powództwa swojego męża jawi się jako zupełnie bezpodstawne. Nie może również zostać zaaprobowana przez Sąd optyka oferowana przez skarżącą zrównująca dochodzenie praw na drodze wystąpienia z powództwem o zapłatę z „próbą wyłudzenia”. W związku z powyższym Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu trudno oprzeć się wrażeniu, że zainicjowanie postępowania dyscyplinarnego w niniejszej sprawie w rzeczywistości nie miało służyć celom tego postępowania, ale stanowić narzędzie do wywarcia presji czy też swoistego „wzmocnienia” stanowiska w toczącym się postępowaniu cywilnym przeciwko skarżącej z powództwa męża radcy prawnego A. K. bądź też stanowiło pochodną konfliktu pomiędzy skarżącą – byłą konkubiną T. K. a radcą prawnym – obecną żoną wyżej wymienionego.

Mając na względzie wszystko co zostało przedstawione powyżej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w pkt 1 postanowienia na podstawie art. 74¹ pkt 1 URP w zw. z art. 437 § 1 KPK i art. 465 § 1 KPK.

O kosztach postępowania, które wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 1.200,00 zł Sąd orzekł jak w pkt 2 postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.